

sem prædicti Armanni, Lanfrancus Hæreticus, & dictus Armannus venerunt ad domum habitationis duorum Hæreticorum Consolatarum, quæ morabantur Ferraria in Contrata Sancti Sebastri; quarum una vocabatur Gisla, & alia Maria. Quæ Hæreticæ habebant unam Sociam, quæ similiter vocabatur Maria, quæ erat Credens, & serviens earum. Et quum dictæ Hæreticæ vellent, quod dicta Maria serviens earum reciperet Consolamentum, ipsæ Hæreticæ miserunt dictam Mariam servientem suam pro dicta teste. Quæ testis venit ad prædictam domum prædictarum Hæreticarum. Et ibi invenit prædicta testis prædictos Lanfrancum & Armannum. Et tunc præsentem ipsa teste & dicta Gisla & dicta Maria Hæreticis, dictus (*) Lanfrancus Hæreticus, & Armannus dederunt & fecerunt Consolamentum, & manus impositionem super caput, tenendo Librum in manibus secundum morem Hæreticorum, dictæ Mariæ servienti prædictarum Gisla & Mariæ Hæreticarum. Et dicta testis videndo, quod ipse Armannus imposuit manum suam super caput in dicto Consolamento dictæ Mariæ, admirans dixit omnibus, qui erant ibi: Ego credebam, quod iste Armannus esset solum Credens. Sed videtur, quod ipse sit Hæreticus Consolatus. Et dicti Lanfrancus & Armannus dixerunt ipsi testis, quod dictus Armannus fuerat Consolatus ab Hæreticis, secundum ritum Hæreticorum apud Veronam, ubi habuerat copiam bonorum virorum, idest Hæreticorum. Et hoc ipsum dixerunt dicti Lanfrancus & Armannus postea pluries ipsi testis. Item dicit ipsa testis, quod ipsi Lanfrancus & Armannus rogaverunt dictam testem, quod non manifestaret dictum Armannum de prædictis. Et hoc non dixit odio vel amore.

Dominus Nicolaus filius quondam Domini Aftati de Brixia, qui stat Veronæ, in MCC-LXXXV, die V. exeunte Aprili, juratus dicit, quod modò sunt octo anni vel circa, quod ipse testis erat Officialis Inquisitoris, & Gazzazaro pro Ecclesia Veronæ. Et quum capti essent multi Hæretici in Sermonem, propter quod quidam Frater Aldebrandinus Ordinis Prædicatorum, tunc Inquisitor Hæreticorum in provincia Lombardie, scripsit dicto testis, rogando eum, quod ipse deberet diligenter inquirere, si dicti Hæretici scirent aliquid de quondam Armanno, qui alio nomine dicitur Punzilupus, qui est sepultus in Ecclesia Cathedrali Ferraria. Et tunc dictus testis interrogavit Inquisitorem, qui tunc faciebat officium Veronæ, si aliquid invenisset a prædictis Hæreticis de dicto Punzilupo. Qui Inquisitor respondit ei tamquam Officiali suo, quod ipse invenerat per confessionem duorum Hæreticorum, quod dictus Punzilupus fuerat Consolatus per Hæreticos secundum eorum ritum in Civitate Veronæ in Hospitio de Castello, vel in Domo de Spata, ut credit de domo, quia propter longitudinem temporis non bene recordatur de nomine Domus. Item dicit, quod dictus Inquisitor promisit dicto testis de iis facere publicum instrumentum, causam mittendi Fratri Aldebrandino Inquisitori prædicto. Sed quia dictus Inquisitor subito recessit de Verona, & ivit ad Curiam Romanam, dictum Instrumentum non fuit factum.

(*) Consolamenti hæreticorum ritum heic vides per inpiam manuum impositionem, simulque colligis, Consolamentum idem conlatum tantum.

A Simon Bonandrea, Civis Veronæ, Notarius & Officialis Inquisitoris apud Veronam in MCCLXXXV, die IV. exeunte Aprili, juratus dicit, quod modò sunt septem anni vel octo, quod ipse testis in Civitate Veronæ in Camera Inquisitoris, & ipso Inquisitore præsentem, vidit & legit quamdam scripturam in Actis Inquisitionis, in qua videbatur contineri, quod Punzilupus fuit Consolatus per Hæreticos in Civitate Veronæ secundum eorum ritum. Determinabatur autem in ipsa scriptura domus, in qua fuerat Consolatus. Sed dictus testis non bene recordatur de nomine domus. Fuerunt autem hæretici, qui hæc dicebant, circa quatuor: sed de eorum nominibus non bene recordatur; quorum unus loquebatur de visu, ut ipse testis credit, alii verò videbantur inducere præsumptiones pro dicto facto. Item dicit dictus testis, quod non bene recordatur, quid factum sit de dicta scriptura, sed bene certus est, quod vidit & legit in Actis Inquisitionis.

B Dominus Jacobinus de Cesso in MCCLXX. die ultimo Octobris, juratus dicit, quod habuit quemdam hominem, qui laborabat ad Fornacem, qui vocabatur Conradinus. Qui dixit ei, quod erat Patarenus, & de Secta Patarenorum. Et qui dixit ei, quod Fratres Prædicatores voluerunt eum semel capere, sed ipse natavit ultra Padum &c. Et dicit, quod idem Conradinus dixit sibi, quod Punzilupus erat de suis, & de Secta Patarenorum. Et dicit, quod fuit eo tempore, quo Punzilupus mortuus est.

C Magister Castellanus Culegarius, qui fuit Credens Hæreticorum, in MCCLXXXVIII, die VI. intrante Majo, juratus dicit, quod quando Punzilupus erat mortuus, quum adhuc corpus ejus esset in Ecclesia Episcopali nondum traditum sepulture, ipse testis una cum quondam Oldeberto & Bonhomo ierunt ad videndum eum. Et quum dictus testis diceret de corpore Punzilupi, quod esset pejus quam una bestia, ipse Oldebertus respondit: Cave, Compater, quid dicas, quia ipse Consolatus fuit cum Comatre tua; intelligendo de uxore ipsius Oldeberti.

D Argumentum, quod Punzilupus Consolatus est, est, quod Pater & Mater & Uxor fuerunt Hæretici consolati, ut dicit Albertinus &c.

CAP. VII.

Quod Punzilupus habuit familiaritatem, conversationem, colloquutionem & amicitiam cum Hæreticis, & visitavit eos.

E Magister Ferrarius in MCCLXX. die VIII. intrante Augusto, juratus dicit, quod Punzilupus erat Credens Hæreticorum & diligebat eos. Et vidit eum uti & stare cum Martino de Campitello Hæretico a tribus annis citra in carceribus. Et dicebat, quod ipse Martinus erat bonus homo. Et dicebat, quod si haberet bonos homines (loquendo de Patarenis) quod non permetteret eos comburi, nec alios. Item dicit, quod dictus Punzilupus dixit ei, quod ierat cum ipso Martino, quando ducebatur ad ignem, usque ad ripam flendo.

Dominus Mutinensis, in MCCLXXII. die primo

modo ab iis Catharis fuisse, qui antea fuerant Consolati, seu Consolamentum ipsum ab alijs Sectæ suæ acceperant.